

ПОСЛАННЯ ВЛАДИКИ БОГДАНА «НАГОДУЙ ГОЛОДНОГО!»

02.09.2024 р.

Послання Преосвященного Владика Богдана Апостольського Екзарха для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії духовенству, монашеству і вірним мирянам Екзархату «Нагодуй голодного!»

«Я голодував, і ви дали мені їсти» (Мт. 25, 35)

ДОРОГІ У ХРИСТІ!

Перебуваючи в Україні з нагоди проведення цього річного Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, я мав нагоду знову доторкнутися ран нашого народу, які йому щоденно завдає російський агресор своєю геноцидною війною. Руйнуються міста і села України, але передовсім руйнуються людські долі і життя сотень тисяч українців. Саме у днях проведення Синоду російський терористичний режим вчинив свій черговий кривавий злочин, тим разом скерувавши свою ненависть проти найслабших, атакуючи ракетами дитячу лікарню Охматдит та пологовий будинок у місті Києві.

Мета триваючого вже понад 10 років терору очевидна: знищити наш народ, «зачистити» наш край від нелояльного імперському режимові населення, щоб відтак крок за кроком відновити свою імперію – тюрму поневолених народів.

Така політика не є новою. Росія впродовж століть намагалася підкорити Україну і знищити наш народ, одним з найтрагічніших прикладів чого став організований сталінсько-більшовицьким режимом Голодомор 1932–33 років.

У своїй ненависті до українців російський режим використовує як зброю все: тортури і масові вбивства, бомбардування і обстріли, смертоносну пропаганду, економічний тиск і нищення енергетичної та водної інфраструктури, – щоб таким чином завдати смерть якомога більшій кількості наших краян. Хтось влучно зауважив, що нащадки тих, хто свого часу організував Голодомор, сьогодні намагаються нищити наш

народ ще й «холодомором», позбавляючи цивільне населення необхідного тепла, електрики та їжі. Беручи до уваги, що внаслідок ракетних атак і бомбардувань знищена значна частина енергетичної інфраструктури України, є усі підстави побоюватися, що прийдешня зима буде надзвичайно важкою для багатьох наших людей на рідних землях. Вже зараз, за даними ООН, в Україні близько 7 млн. осіб не мають що їсти і виставлені на небезпеку смерті від холоду та голоду.

У зв'язку з цим звертаюся до вас, дорогі брати і сестри, із закликом взяти участь у збірковій акції нашого Апостольського Екзархату для придбання продуктових наборів страждаючим від війни країнам на рідних землях. Ми вже раніше, поряд з іншими великими проектами, профінансували закупівлю понад 20 тисяч продуктових наборів, частину яких передав потребуючим особисто Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Один такий набір, вартість якого становить близько 20 євро, містить крупу, макарони, олію, консерви, цукор, каву, чай, муку тощо. Такий набір може забезпечити виживання сім'ї з двох осіб впродовж двох тижнів.

Нашими пожертвами ми можемо врятувати сотні тисяч людей, наших єдинокровних братів і сестер, які щоденно перебувають в небезпеці смерті.

Нашими партнерами у реалізації цього проекту дотепер були і надалі залишатимуться церковні структури, зокрема Фондація «Мудра справа» Патріяршої курії УГКЦ та окремі Єпархії нашої Церкви в Україні. Хочу наголосити, що співпраця з церковними структурами в Україні для нас є принциповою, оскільки вона забезпечує максимальну чесність, прозорість та ефективність у використанні зібраних пожертв. Рівно ж прагну повідомити, що Канцелярія Апостольського Екзархату, за потреби, готова надавати відповідні посвідки, які ви зможете використати у ваших податкових звітах.

Дорогі у Христі! Наша підтримка страждаючих від війни в Україні братів і сестер стане виявом нашої живої віри в Христа Спасителя, Який ідентифікує себе з усіма знедоленими і стражденими, але на першому місці обіцяє своє благословення і вічну нагороду тим, хто нагодує голодного і напоїть спрагненого: *«Прийдіть, благословенні Отця мого, візьміть у спадщину Царство, що було приготоване вам від створення світу. Бо я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви мене напоїли...»* (Мт. 25, 34–35).

До порятунку голодуючих братів і сестер на матірних землях нас спонукає ще й наша національна пам'ять про мільйони жертв Голодоморів. Наша пам'ять про жертви цієї трагедії планетарного масштабу буде живою лише тоді, коли ми не відвертатимемо погляду від тих, хто сьогодні на наших очах може померти від голоду і холоду на рідних землях. Керуймося у наших теперішніх діях гаслом, яке я вже наводив в одному з моїх попередніх послань: *«Пам'ятаючи Голодомор, рятуємо від голоду сьогодні!»*.

Дорогі у Христі! Знаю, що ви вже багато зробили задля підтримки рідного народу в його борні за гідність, за свободу, за власне майбуття. Висловлюю вам за це своє щире признання і сердечну вдячність. Водночас, розуміючи, що наш народ прийдешньої зими постане перед величезними гуманітарними викликами, прошу вас відгукнутися на ці невідкладні потреби та долучитися до цільового збору пожертв для помочі голодуючим людям в Україні. Вірю, що спільними зусиллями знівечимо плани ворога і тим разом та допоможемо нашому народові вистояти у цій нерівній борні за своє буття.

Ваші пожертви ласкаво прошу складати на банківський рахунок Апостольського Екзархату, який знайдете наприкінці цього Послання, подаючи як ціль пожертви **«Kriegsopfer in der Ukraine»**. На сайті Екзархату ми будемо регулярно повідомляти про стан реалізації проекту та про поміч, яку ми спільно надаватимемо нашому народові на матірних землях.

Нехай Всемиловитий Господь винагородить сторицею кожен вашу жертву, а Пресвята Богородице нехай береже вас і ваших рідних під своїм небесним омофором!

Благословення Господнє на Вас!

† Богдан,
Апостольський Екзарх

APOSTOLISCHE EXARCHIE
Bank: Liga Bank Munchen
IBAN: DE02 7509 0300 0702 1032 57
BIC: GENODEF1 M05
Verwendungszweck: Kriegsopfer in der Ukraine

Джерело: ukrainische-kirche.eu

Послання владика Богдана «Нагодуй голодного!»	1
Глава УГКЦ Блаженніший Святослав зустрівся з Канцлером Німеччини Олафом Шольцом	4
Глава УГКЦ у Берліні: Війна проти України – це війна проти Німеччини, всієї Європи та всього демократичного порядку.....	6
Глава УГКЦ у Бундестазі: «Україна потребує вашої підтримки не лише заради себе, а й заради вас».....	10
«Бог завжди на боці невинної жертви», – Блаженніший Святослав зустрівся з архієпископом Берліна.....	12
Блаженніший Святослав і владика Богдан Дзюрах зустрілися з Апостольським нунцієм у Німеччині.....	15
Глава УГКЦ у Посольстві України в Німеччині: «Робимо спільну справу для захисту нашого народу»	16
«Прошу вас зберегти найбільший скарб України – віру в Бога», – Глава УГКЦ до української громади в Берліні	18
Зустрічі молоді з єпископами	20
Випуск 61 «Хроніки періоду великої війни».....	22
Глава УГКЦ у 129-й тиждень війни: Передмову Патріарха Варфоломія до моєї книжки я сприйняв як знак великої підтримки	23
Патріарх Варфоломій: Ми з Папою Франциском одностайні в засудженні війни в Україні	25
Плекання пам'яті як місія: Вероніка Карачевська написала книгу з історіями захисників.....	26
Українці Ганновера передали автомобіль швидкої допомоги Краматорську	31
Глава УГКЦ: Закон 8371 – захист релігії від милітаризації, а не заборона Церкви	32
Верховна рада ухвалила в цілому закон 8371 про захист релігії від милітаризації: що це означає на практиці?.....	34
Владика Йосиф Мілян: Сподіваємося, що для добра людських душ відродиться Канівська архимандрія.....	35
Глава УГКЦ у Святій Софії: «Боже, дякуємо за дар свободи незалежної, вільної Української держави».....	37
На місці колишнього табору КарЛАГ греко-католики вшанували пам'ять українців – жертв політичних репресій	38
Цінність незалежності – в захищеній можливості виконувати свою задану Богом цивілізаційну місію	39
Чотири ректори УКУ	41
Владика Борис Гудзяк у молитві з першокурсниками УКУ: «Жити і не боятися. Спілкуватися і творити. Мужньо служити»	43
40-і роковини відходу до вічності сл. Божого патріарха Йосифа	48
Упокоївся владика-емерит Василь Лостен.....	49

ГЛАВА УГКЦ БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ЗУСТРІВСЯ З КАНЦЛЕРОМ НІМЕЧЧИНИ ОЛАФОМ ШОЛЬЦОМ

11.09.2024 р.

11 вересня 2024 року у Берліні, в офісі глави федерального уряду, відбулася зустріч Отця і Глави Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Святослава з Канцлером Німеччини Олафом Шольцом.

© Bundesregierung/Bergmann

У зустрічі також взяли участь владика Богдан Дзюрах, Апостольський екзарх для українців у Німеччині та Скандинавії, єпископ Георг Бетцінг, голова Єпископської конференції Німеччини, і прелат д-р Карл Юстен, керівник Католицького комісаріату в Берліні.

Під час зустрічі Глава УГКЦ висловив щирі подяку Канцлеру Німеччини за всебічну допомогу, яку український народ отримав від німецького уряду та народу під час повномасштабної війни росії проти України. Блаженніший Святослав також відзначив підтримку Німеччини у прийнятті понад 1 мільйона 200 тисяч українських біженців та наданні їм необхідного соціального захисту.

Глава УГКЦ також розповів панові Шольцу про роль Церков і релігійних організацій у духовній підтримці українців під час війни, як в Україні, так і за її межами. Предстоятель підкреслив, що Церкви є інтегральною частиною громадянського суспільства України і його голос у Німеччині «є голосом простих українців, голосом тих, у кого забрали голос». Блаженніший Святослав відзначив, що відчуває своїм обов'язком донести до Канцлера болі, страждання та надії українського народу, а ще – «спростувати міфи про Україну, поширені московською пропагандою, які викликають страх у серцях очільників Німецької держави та заважають їй зробити ще більше для України».

© Bundesregierung/Bergmann

Зі свого боку, Канцлер Німеччини Олаф Шольц запевнив у подальшій підтримці та допомозі Україні. *«Ми допомагатимемо доти, доки буде потрібно», – зазначив він.* Водночас Глава федерального уряду звернув увагу на певні труднощі, пов'язані з внутрішньо-політичними процесами у Німеччині, зауваживши, що в країні є голоси, які не поділяють позицію урядової коаліції щодо допомоги Україні. Але, як наголосив Канцлер, уряд не боїтиметься цих критичних голосів, адже *«українці зараз захищають демократію та вільний світ від тоталітарного російського режиму».*

© Bundesregierung/Bergmann

Церковний і державний лідери також обговорили питання інтеграції українців у німецьке суспільство, зокрема їх працевлаштування. Канцлер Німеччини відзначив, що українці, які вже працюють, зменшують навантаження на державний бюджет і сприяють покращенню економіки Німеччини. Сторони погодилися, що потрібно створювати умови для сприяння у працевлаштуванні українців. Активна участь українців у економічному розвитку Німеччини стане додатковим аргументом для збільшення німецької допомоги Україні.

Окрім цього, обговорювались питання державно-церковних відносин в Україні, зокрема захист Церков і релігійних організацій від можливих небезпек інструменталізації та мілітаризації з боку держави-агресора.

[Департамент інформації УГКЦ](#); світлини пресслужби Канцлера Німеччини

ГЛАВА УГКЦ У БЕРЛІНІ: ВІЙНА ПРОТИ УКРАЇНИ – ЦЕ ВІЙНА ПРОТИ НІМЕЧЧИНИ, ВСІЄЇ ЄВРОПИ ТА ВСЬОГО ДЕМОКРАТИЧНОГО ПОРЯДКУ

11.09.2024 р.

Захоплення України – це лише «перекус». Країни Балтії, Кавказу та Центральної Азії не мають жодних ілюзій, що вони будуть наступною стравою. Ніхто не повинен мати ілюзій щодо росії. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у Берліні під час традиційного «Свято-Михайлівського прийому» [St. Michael's Reception].

«Свято-Михайлівський прийом» збирає щороку в Берліні близько 500 гостей, серед яких представники ЗМІ, інтелектуали, політики.

На прийомі також були присутні канцлер Федеративної Республіки Німеччини Олаф Шольц, міністерка економічного співробітництва та розвитку ФРН Свеня Шульце та федеральна міністерка внутрішніх справ Німеччини Ненсі Фезер.

Участь Глави УГКЦ у «Свято-Михайлівському прийомі» як почесного гостя відбувалася на запрошення єпископа Георга Бетцінга, голови Єпископської конференції Німеччини, та прелата д-ра Карла Юстена.

Предстоятель зазначив, що Україна наближається до тисячного дня повномасштабної війни рф проти України:

«Тисячу днів сирен повітряної тривоги по всій країні. Тисячу днів кривавої бійні, терору та смертей. Десять років минуло від моменту першого акту агресії – анексії Криму та початку війни на Донбасі».

Ця війна, сказав він, перетворилася на марафон, у якому українці повинні постійно бігти зі спринтерською швидкістю, щоб не бути переможеними у смертельній гонці. *«Я прошу вас бігти разом із нами – швидко, рішуче й безстрашно»*, – закликав Блаженніший Святослав німецький політикум і духовенство.

Глава Церкви зауважив, що він прибув у Берлін не для того, щоби скаржитися і нарікати. «Мое бажання – принести надію, підбадьорити вас і поділитися з вами джерелом нашої сили та стійкості. У нас є завдання, яке ми повинні виконати разом, бо геноциди Гітлера і Сталіна не можуть повторитися», – переконує він.

За його словами, не може бути жодних сумнівів у геноцидних намірах росії: «Путін висловив їх недвозначно і не зупиниться ні перед чим, доки його не зупинять. Путін відправив у Німеччину вбивцю. Роками він заперечував це, аж поки минулого місяця не привітав засудженого вбивцю Вадима Красікова як героя, вірного агента фсб і кіллера, старого колегу з петербурзького тиру, який виконав у вашій країні місію, ініційовану президентом росії».

У слові Глава Церкви переконував, що «пандемія війни охопила все російське суспільство. Колективний путін – це мільйони спільників. Ідеологія зла не приховує, що її мета – це знищення українців та остаточне "вирішення українського питання". Вона вимагає цього публічно».

«Масові вбивства та поховання в Бучі, Ірпені, Бородянці й Ізюмі, бомбардування пологового будинку та драматичного театру в Маріуполі, липневий ракетний удар по дитячій лікарні "Охматдит" у Києві, 13 мільйонів людей, змушених покинути свої домівки [8 мільйонів біженців і 5 мільйонів внутрішньо переміщених осіб (ВПО)] – все це нагадування про гіркі плоди неоімперіалістичного плану путіна», – зауважив Блаженніший Святослав.

Духовний лідер наголошує, що крім України, у путіна є ще інші цілі: «Не остання мета путіна – дестабілізація Німеччини і всієї Європи будь-якими можливими способами, охопно з демографічними й етнічними чистками. Його вторгнення в Україну змусило 8 мільйонів біженців утікати в Європейський Союз. Він має намір ще більше знелюднити нашу країну шляхом більш широкої, фактично тотальної, окупації, що призведе до втечі до ЄС ще щонайменше 10 мільйонів біженців. Можна лише уявити, як це вплине на Німеччину. Українці платять велику ціну за те, щоб цього не сталося».

Блаженніший Святослав закликає, що ні світові демократії, ні Церква не повинні підтримувати мир, який приймає агресію як успішний метод привласнення суверенної території іншої країни. «Це було би смертельним ударом по світовій безпеці, оскільки заохочувало б усіх інших потенційних агресорів», – вважає він.

Говорячи про мирну угоду, Глава Церкви зауважив, що Україна потребує і глибоко прагне справжнього, справедливого, сталого миру, а не швидкоплинного, ілюзорного перемир'я. *«Запитаймо себе: чи існує хоч одна безпекова угода між Україною і росією, яку б остання не порушила? Насправді, жодної»*, – додав Предстоятель.

Глава Церкви закликав допомогти людям у Німеччині та інших західних країнах прозріти від стереотипів і подолати страхи, ілюзії та розчарування:

«Прошу вас пояснити їм, що це не лише українська війна – це війна, від якої залежить майбутнє демократії і в Україні, і в Європі, і в усьому світі.

Війна проти України – це війна проти Німеччини, всієї Європи та всього демократичного порядку. На жаль, це також і ваша війна. Україна потребує вашої підтримки не лише заради себе, а й заради вас».

Департамент інформації УГКЦ;
світлини пресслужби Канцлера Німеччини

Глава УГКЦ у Бундестазі: «УКРАЇНА ПОТРЕБУЄ ВАШОЇ ПІДТРИМКИ НЕ ЛИШЕ ЗАРАДИ СЕБЕ, А Й ЗАРАДИ ВАС»

10.09.2024 р.

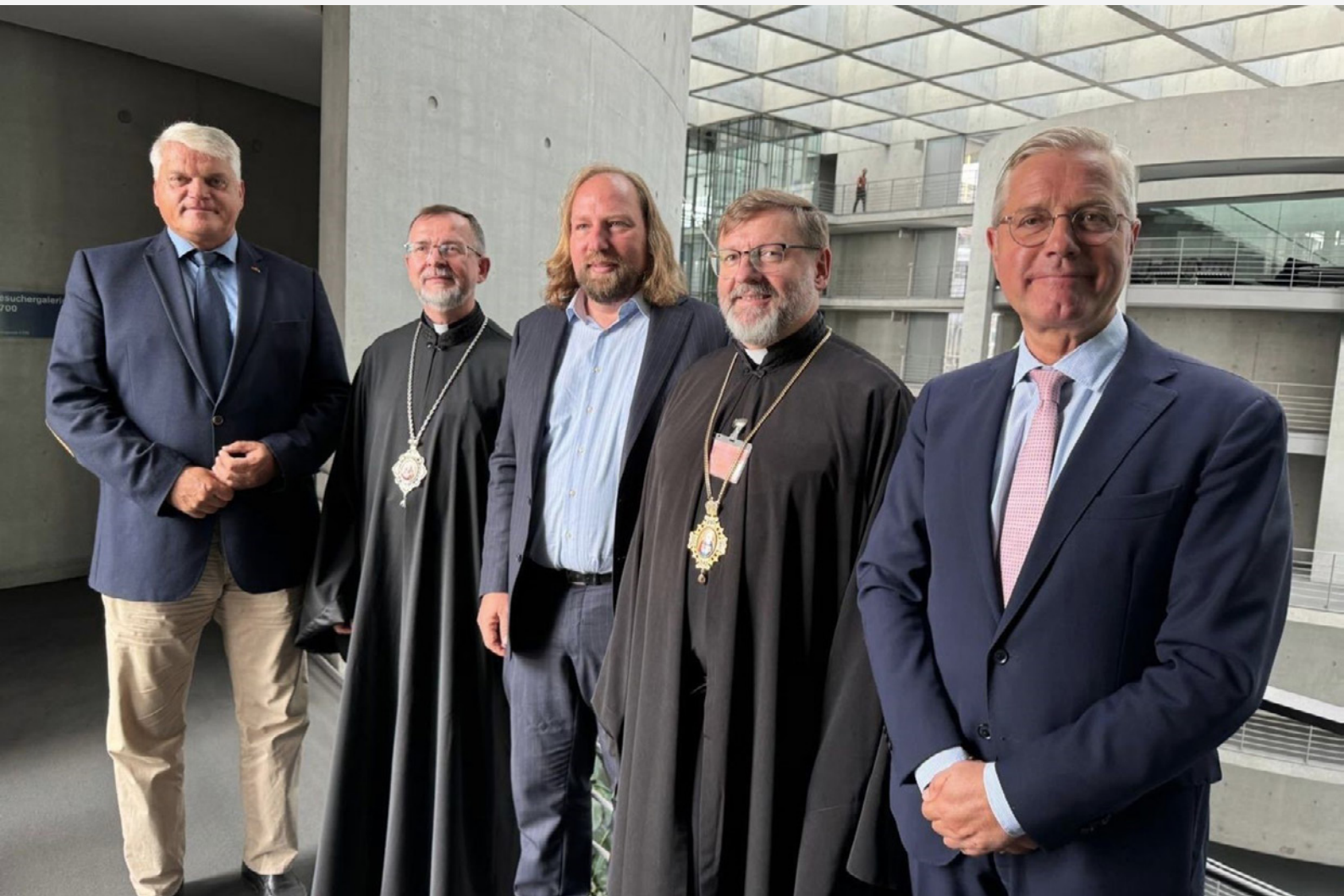
10 вересня 2024 року в Берліні Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав зустрівся із представниками кількох політичних фракцій німецького Бундестагу.

Зустріч відбулася за участю **Антоні Гофрайтера**, голови Комітету у справах Європейського Союзу, **Норберта Реттгена**, голови Комітету Бундестагу зі зовнішньої політики, **Маркуса Грюбеля**, депутата від Християнсько-демократичного союзу, а також апостольського екзарха в Німеччині та Скандинавії владики **Богдана Дзюраха** і німецького прелата **д-ра Карла Юстена**.

Блаженніший Святослав розпочав зустріч із подяки німецьким парламентарям і всьому німецькому народові за невтомну підтримку України в умовах повномасштабного вторгнення росії. «Від імені нашого народу дякую німецькому народові та всім, хто нас підтримує. Ми відчуваємо, що маємо добрих друзів, які стоять на стороні світла, правди та добра», – наголосив Глава УГКЦ.

Він додав: «Ми захищаємо цінності, без яких наше життя було б порожнім. Ми захищаємо гідність людського життя, справжні демократичні принципи та християнські цінності. Ми переконані, що наші спільні зусилля принесуть добрі плоди тривалого і справедливого миру в Україні».

Маркус Грюбель, владика Богдан Дзюрах, Антон Гофрайтер, Блаженніший Святослав, Норберт Реттген

Глава Церкви розповів про діяльність Української Греко-Католицької Церкви під час війни, зазначивши, що її місія полягає в рятуванні людського життя, навіть ціною власного.

«Багато священників УГКЦ залишилися зі своїми вірними, незважаючи на ризики для себе та своїх родин», – сказав він.

Він також наголосив на важливості служіння Церкви в час війни, охоплюючи надання допомоги жертвам воєнних дій та підтримку внутрішньо переміщених осіб і тих, хто втратив близьких.

«Душпастирство горювання, жалоби є важливим аспектом служіння Церкви під час війни, особливо актуальним в Україні. Часто просте, любляче та співчутливе перебування поруч є дієвою підтримкою для страждаючих. Таїнство присутності стає потужним засобом лікування духовних і психологічних травм, спричинених війною», – пояснив Предстоятель.

Блаженніший Святослав звернув увагу на важкі умови життя на окупованих територіях і долю полонених, яких щоденно катують. Він закликав до реалізації принципів, які можуть відновити територіальну цілісність України та забезпечити справедливий і тривалий мир в Європі.

«Прошу вас допомогти людям у Німеччині та інших західних країнах прозріти від стереотипів і подолати страхи й ілюзії. Війна проти України – це війна проти Німеччини, всієї Європи та всього демократичного порядку. Україна потребує вашої підтримки не лише заради себе, а й заради вас», – закликав Глава УГКЦ.

Німецькі депутати запевнили, що продовжать рішуче підтримувати Україну, зазначивши, що «Україна захищає сьогодні не лише свою територію, а й простір свободи, гідності та демократії». Вони наголосили, що українці борються за мир і розвиток Європи як простору вільних народів.

Політики також вказали на необхідність протидії російській пропаганді, яка є підступною і смертельною зброєю. Вони пообіцяли зробити все можливе, щоб забезпечити сильну позицію України в майбутніх переговорах із росією і впевнені, що перемога України буде перемогою всього демократичного світу.

«БОГ ЗАВЖДИ НА БОЦІ НЕВИННОЇ ЖЕРТВИ», – Блаженніший Святослав зустрівся з архієпископом Берліна

09.09.2024 р.

9 вересня 2024 року в Берліні Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав зустрівся з архієпископом Берліна Гайнером Кохом. У зустрічі також взяв участь владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх у Німеччині та Скандинавії.

Владика Богдан Дзюрах, архієпископ Гайнер Кох та Блаженніший Святослав

Під час зустрічі обговорювали важливі питання служіння Церкви українському народові, якому російський агресор відібрав право на існування, а також душпастирства українців у Німеччині, зокрема новоприбулих.

Блаженніший Святослав висловив подяку архієпископу Кохові за його особисту підтримку українців, які були змушені шукати прихисток від «жахливої і богохульної війни» в його дієцезії. За його словами, у Берліні знайшли пристановище 95 тисяч українців.

«Дякую, що ви відкрили свої серця для наших людей. Будь ласка, передайте нашу вдячність вашим священникам і вірним. Надзвичайна солідарність німецького народу є знаком автентичної християнської культури і віри», – зазначив Глава УГКЦ.

Обговорюючи важливість Церкви у зціленні ран, завданих війною, Блаженніший Святослав зацентрував, що Церква в Україні, відповідно до рішень Синоду, активно працює над їх лікуванням. *«Ми не були готові до такого виклику, тому вчимо священників і монашество працювати із травмою»*, – пояснив він.

У цьому контексті Предстоятель відзначив велику підтримку німецьких католиків, зокрема подякував за діяльність Благодійного фонду «Реновабіс», підтримка якого стала ключовою у відновленні структур УГКЦ в Україні після виходу з підпілля.

Блаженніший Святослав відзначив важливу роль Церкви в підтримці народу, який став жертвою російської агресії, і проповідуванні надії під час війни.

«Сила Церкви полягає в її непохитній вірі в обітницю Бога, що Він "пригнобленому чинить правосуддя, дає хліб голодним, визволяє в'язнів, захожих захищає, підтримує сироту й удову" (Пс. 146, 7.9). Бог завжди на боці невинної жертви. Отже, Він із нами, Він стоїть з нами», – ствердив Блаженніший Святослав.

Він також наголосив, що сила Церкви в її вірі в те, що, зрештою, добро перемаже зло, а правда візьме гору над брехнею. *«Християни і віруючі люди в Україні покликані бути джерелом надії і розради для тих, хто переживає великі випробування і шукає солідарності та підтримки»*, – додав Глава УГКЦ.

Архиєпископ Гайнер Кох поділився зворушливими спогадами про перші зустрічі з українськими біженцями на вокзалі Берліна.

«Один із наметів на вокзалі, де приймали українців, був наповнений пасхальними співами. Коли одна з жінок дізналася про загибель свого

чоловіка на війні, спільний спів тієї пасхальної пісні став відповіддю на її трагедію. Цей момент залишився в моїй пам'яті і вплинув на наше подальше служіння», – розповів архієпископ.

Архієпископ Кох також зазначив, що Католицька Церква в Берліні із 9% католиків у регіоні є «місіонерською, яка взаємно себе підтримує, щоб разом залишатися у вірі». Він наголосив, що присутність глибоко віруючих українців має дуже важливе значення. «У ситуації війни не йти від Бога, але залишатися глибоко віруючими – це мене завжди дуже зворушує.

**Відносно легко вірити в Бога, коли все добре,
але коли все промовляє проти Нього, залишатися
Йому вірними – це справжнє свідчення віри.
І саме цього ми вчимося від українських
християн», – сказав він.**

Архієпископ запевнив, що архидієцезія Берліна й надалі підтримуватиме українців і розповів про плани соціального служіння місцевого Карітасу.

Він також відзначив, що присутність українців у Берліні має глибокі історичні корені, згадавши **блаженного Петра Вергуна**, який служив у Берліні разом із **блаженным Бернардом Ліхтенбергом**. Архієпископ подарував Блаженнішому Святославу фотографію, на якій зображені ці два блаженні під час процесії на честь Божого Тіла в 1933 році, останньої перед Другою світовою війною. «Це той зв'язок, яким нас об'єднують наші блаженні», – резюмував архієпископ Кох.

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ І ВЛАДИКА БОГДАН ДЗЮРАХ ЗУСТРІЛИСЯ З АПОСТОЛЬСЬКИМ НУНЦІЄМ У НІМЕЧЧИНІ

09.09.2024 р.

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав та Апостольський екзарх у Німеччині та Скандинавії владика Богдан Дзюрах зустрілися з Апостольським нунцієм у Німеччині Ніколою Етеровичем. Зустріч відбулася 9 вересня 2024 року в Апостольській нунціатурі в Берліні.

Основними темами розмови стали поточна релігійна ситуація в Україні, наслідки війни та перспективи піднесення Апостольського екзархату в Німеччині до статусу єпархії. Українські ієрархи подякували нунцію за пам'ять про Україну, підтримку і солідарність з українською Церквою та народом.

Блаженніший Святослав розповів архієпископові Етеровичу, який із 1999 по 2004 рік був нунцієм в Україні, про служіння Української Греко-Католицької Церкви під час війни: *«Наша Церква – невід'ємна частина суспільства, і ми залишаємося з нашою паствою в обставинах смерті й беззаконня. Близькість та вірність власному народові вимагають жертв і часто наражають на неабияку небезпеку»*.

Глава Церкви нагадав про героїчне служіння українських греко-католицьких священників в умовах війни, зокрема двох отців редемптористів Богдана Гелети й Івана Левицького, які нещодавно повернулися з російського полону після понад півторарічного ув'язнення, тортур і принижень. Важливу роль у їхньому звільненні, як відзначив Предстоятель, зіграв Святий Престол.

Обговорення з Апостольським нунцієм також торкнулося важливого питання піднесення Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії до статусу єпархії, що стане важливим кроком у розвитку Української Греко-Католицької Церкви та її діяльності в цій частині світу.

За словами Предстоятеля, статус екзархальної структури більше не відповідає реальному стану спільноти УГКЦ у Німеччині та Скандинавії, яка активно розвивається. Сьогодні на цих теренах функціонує 107 парафій і душпастирств, у яких служать 49 священників, 3 диякони та 7 сестер служебниць.

Глава УГКЦ у Посольстві України в Німеччині: «РОБИМО СПІЛЬНУ СПРАВУ ДЛЯ ЗАХИСТУ НАШОГО НАРОДУ»

10.10.2024 р.

10 вересня 2024 року в Берліні Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав відвідав Посольство України в Німеччині, де зустрівся з Надзвичайним і Повноважним послом України у ФРН Олексієм Макеевим та його співпрацівниками. У зустрічі також взяв участь апостольський екзарх у Німеччині та Скандинавії владика Богдан Дзюрах.

Блаженніший Святослав найперше подякував пану послу та його команді за важливу дипломатичну роботу із представлення Української держави, особливо в умовах війни.

Під час зустрічі сторони обговорили актуальний стан державно-церковних відносин в Україні та Німеччині, а також перспективи їх розвитку на благо українського народу. Значну увагу приділили також питанням інтеграції новоприбулих українців у німецьке суспільство. «Ми робимо спільну справу для захисту нашого народу та національних інтересів перед світовою громадськістю», – зауважив Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав наголосив на важливості ефективної комунікації між дипломатичними установами в Німеччині, українськими громадськими організаціями та церковними спільнотами.

«Українська Греко-Католицька Церква завдяки своїй широкій мережі парафій є важливим центром для багатьох українців, які знайшли притулок у країнах нашого екзархату. Ці люди прагнуть бути активними як у самоорганізації в нових країнах, так і в підтримці захисників України на Батьківщині», – зазначив Глава УГКЦ.

Однією з тем розмови був також нещодавно ухвалений Закон України «Про захист конституційного ладу у сфері діяльності

релігійних організацій». Блаженніший Святослав наголосив, що цей закон має на меті захистити Церкви в Україні від перетворення їх на інструменти пропаганди та маніпуляцій державою-агресором. «Закон спрямований на забезпечення свободи в релігійній сфері, а не на заборону діяльності будь-якої Церкви. Твердження про те, що цей закон забороняє діяльність конкретної Церкви, є спробою маніпуляції та повторює російську пропаганду», – зазначив він.

Глава УГКЦ закцентував, що європейські держави захищають своїх громадян від небезпечних ідеологій, як-от «Ісламської держави». На його думку, доктрина «русского міра» становить аналогічну загрозу.

Він ствердив, що проголошення російської агресії проти України «священною війною» Московським патріархом Кирилом абсолютно неприпустиме.

Під час зустрічі українські ієрархи поділилися планами щодо розвитку церковного життя в Німеччині та запросили пана посла відвідати катедральний храм УГКЦ у Мюнхені. Після цього вони поспілкувалися зі співробітниками українського посольства в Берліні.

Посол України висловив вдячність Главі УГКЦ за візит, який став для нього великою пошаною і честю. Він також подякував за висловлені думки та пропозиції, зокрема щодо вшанування жертв Голодомору. Як було зазначено під час зустрічі, пам'ять про ці події має бути святою для всіх нас, тому потрібно докладати зусиль для плекання цієї пам'яті як в Україні, так і за кордоном. Правду про цю трагедію світового масштабу потрібно донести до урядів та суспільств країн, де присутня наша Церква й українські дипломатичні представництва.

«ПРОШУ ВАС ЗБЕРЕГТИ НАЙБІЛЬШИЙ СКАРБ УКРАЇНИ – ВІРУ В БОГА», – Глава УГКЦ до української громади в Берліні

09.09.2024 р.

9 вересня 2024 року Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у межах робочого візиту до Німеччини відвідав парафію Святого Миколая в Берліні. У зустрічі з українською громадою взяв участь також владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх у Німеччині та Скандинавії.

Після спільної молитви Предстоятель мав нагоду поспілкуватися з парафіянами та розповісти про актуальну ситуацію в Україні, де народ незламно тримає віру і бореться за справедливий мир.

Блаженніший Святослав поділився, що їдучи до Німеччини, він дуже хотів зустрітися з українською громадою: *«Це особливий, Богом даний момент – бути разом»*.

«Я приїхав сюди для того, щоб поділитися надією, яку має Україна», – зазначив Патріарх.

Блаженніший Святослав також акцентував на меті свого візиту до Німеччини, вказавши, що важливо підняти питання України на порядок денний не лише для державної влади Німеччини, а й для Католицької Церкви Німеччини та громадянського суспільства. Зокрема, поділився враженнями від зустрічі з архієпископом Берліна Гайнером Кохом, що відбулася напередодні.

Отець і Глава УГКЦ висловив подяку за активну громадянську позицію, волонтерську діяльність парафії УГКЦ у Берліні, а також її внесок у перемогу України. Особливу увагу Блаженніший Святослав приділив благодійним акціям та заходам, які постійно організовуються на парафії для допомоги не лише українським військовим, але й усім постраждалим від війни.

«Ви є однією з найактивніших парафій. Від імені всіх тих, хто отримав допомогу від вас в Україні, я хочу сьогодні подякувати, – сказав архиєрей і додав: — Я дякую вам за те, що в усіх ваших акціях ніколи не забракло синьо-жовтого прапора».

На завершення Глава Церкви закликав парафіян пам'ятати та любити свою культуру, не асимілюватися і зберігати найбільший скарб України – віру:
«Любіть своє, шануйте свою багату культуру, і головне прошу вас – зберегти найбільший скарб нашої країни. Тим скарбом є віра», – звернувся Блаженніший Святослав до української громади в Берліні, уділивши їй архиєрейське благословення.

ЗУСТРІЧІ МОЛОДІ З ЄПИСКОПАМИ

Комісія у справах молоді та академічного душпастирства запрошує українську молодь у Німеччині та країнах Скандинавії на онлайн-зустрічі з єпископами УГКЦ, які пояснюватимуть юним українцям катехизм «*Ми йдемо з Христом*».

Апостольський
Екзархат

27.09.2024 р.Б.
20:00

КАТЕХИЗМ
для
Молоді
пояснює
Єпископ

**Владика Богдан
(Дзюрах)**

Перша зустріч відбудеться 27 вересня о 20:00 год. з владикою Богданом, апостольським екзархом для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії.

Посилання на зустріч за QR-кодом, який знаходиться на афіші!

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
сміливість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куща, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

ВІЙНА РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

24.02.2022 – ?

Випуск 61 «Хроніки періоду великої війни»

Автор: **Александр Малаховський**

Глава УГКЦ у 129-й тиждень війни: ПЕРЕДМОВУ ПАТРІАРХА ВАРФОЛОМІЯ ДО МОЄЇ КНИЖКИ Я СПРИЙНЯВ ЯК ЗНАК ВЕЛИКОЇ ПІДТРИМКИ

05.08.2024 р.

Бачимо, що одним із вимірів лікування ран є міжцерковний, зокрема екуменічний, діалог. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму традиційному відеозверненні у 129-й тиждень повномасштабної війни, великого протистояння на всій лінії фронту, який приніс багато кривавих втрат.

Зустріч Блаженнішого Святослава з Патріархом Варфоломієм у Києві, 23.08.2021 року

Предстоятель відзначив, що ворог намагається за всяку ціну прорватися до міста Покровськ на Донеччині, де перебуває наш священник зі своїм народом. *«Тому особливі молитви вся наша Церква підносить за тих наших душпастирів і вірян, над якими щоденно чигає небезпека смерті»*, – додав він.

За його словами, минулого тижня ворог за одну ніч здійснив найбільшу за весь останній рік масовану атаку з повітря на Київ: близько 40 різних видів ударної зброї було знищено над нашою столицею. Під російськими ударами щодня перебувають Харків і Запоріжжя, Кривий Ріг і Одеса. Ми просимо в Господа Бога сили протистояти злу.

«Однак, – наголосив духовний лідер, – цього тижня відбулася також світла, радісна подія, яку готували майже два роки – великий обмін в'язнями-полоненими між злочинною росією і країнами Заходу. Двадцять шість громадян Німеччини, США, Норвегії, Польщі, Словенії, нарешті, змогли повернутися додому. Ми дякуємо Господу Богу за врятовані життя. Кожний такий обмін є світлом надії для десятків тисяч незаконно ув'язнених, які щодня зазнають страшних тортур у російських в'язницях, місцях смерті і знущання».

Крім того, Глава УГКЦ зауважив, що наприкінці цього тижня відбулася також важлива духовна подія в житті нашої Церкви – щорічна Патріарша проща до древнього міста Галича, до фундаментів Успенського княжого собору, який був зруйнований монголо-татарами ще у 1240 році. Тисячі наших вірян прийшли на Крилоську гору для того, щоб перед Крилоською чудотворною іконою молитися за справедливий мир для української землі й за тих, у кого опускаються руки, хто в болях переживає травми цієї війни.

«Наша надія – у Бозі. Там, на Крилоській горі, ми промовили до себе і до всього світу: Україна стоїть, Україна бореться, Україна молиться!», – сказав Блаженніший Святослав.

Цими днями ми особливо відчуваємо, – переконує він, – важливість в Україні міжцерковної та міжрелігійної співпраці:

«Екуменічний діалог лікує рани, які, можливо, ми завдали одні одним упродовж століть і які часом нині болять і є перешкодою, щоб ми могли спільно молитися, звершувати Божественну Літургію за одним престолом».

Водночас Предстоятель висловив радість, що передмову до польськомовного видання його щоденних звернень першого року війни написав Вселенський Патріарх Варфоломій.

«Я сприйняв це як знак великої підтримки», – відзначив духовний лідер і додав: *«Висловлюю глибоку вдячність Його Святості Патріарху Варфоломієві за той жест уваги щодо нашої Церкви та неодноразові вияви підтримки стражденного українського народу, який в боротьбі обстоює своє право на існування».*

Патріарх Варфоломій: МИ З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ ОДНОСТАЙНІ В ЗАСУДЖЕННІ ВІЙНИ В УКРАЇНІ

12.08.2024 р.

Вселенський Патріарх Варфоломій наголосив на одностайності Константинопольської Православної Церкви з Римським Апостольським Престолом щодо засудження російської агресії проти України. Про це він розповів в інтерв'ю виданню [«The Pillar»](#).

Патріарх наголосив, що, незважаючи на різні голоси критиків, які звинувачують Папу Франциска в недостатній рішучості у засудженні дій росії, Константинопольський Патріархат високо цінує його пастирську турботу про страждальний український народ. Відтак відзначив особисту участь Папи в поверненні викрадених українських дітей та залучення Ватикану до Саміту миру. А ще нагадав, що *«Папа також гостро висловився у своєму зверненні до московського патріарха кирила, називаючи його "вівтарником президента путіна"»*.

Вселенський Патріарх Варфоломій у Центрі пам'яті жертв Голокосту «Яд Вашем» | Світлина: [Yadvashem.org](#)

«І ми, як і Святіший Отець Франциск, є одностайними в засудженні війни в Україні», – заявив Вселенський Патріарх.

Коментуючи свої стосунки із трьома останніми римськими понтифіками, Патріарх Варфоломій назвав їх *«дорогими друзями і партнерами в поширенні християнської єдності»*. Він відзначив надзвичайну харизму Івана Павла II, глибоке богословське мислення Бенедикта XVI та смиренність і опіку над убогими у Франциска.

Окрім цього, Патріарх Варфоломій поділився думками щодо зцілення схизми між Сходом та Заходом, яка відбулася 1054 року, висловивши надію на зцілення розколу між Церквами.

«Без сумніву, ми палко молимося за зцілення схизми 1054 року», – сказав він.

Патріарх нагадав про початок діалогу любові між двома Церквами-сестрами в 1960-х роках та про результати роботи Змішаної богословської комісії.

«Сподіваємося, що цей діалог принесе багато плодів і стане конкретним кроком вперед до здійснення повної єдності двох Церков, коли Бог дозволить, щоби здійснилося бажання самого Христа, щоб ми "були одно" (Ів. 17, 11)», – підсумував Патріарх Варфоломій.

ПЛЕКАННЯ ПАМ'ЯТІ ЯК МІСІЯ: ВЕРОНІКА КАРАЧЕВСЬКА НАПИСАЛА КНИГУ З ІСТОРІЯМИ ЗАХИСНИКІВ

12.08.2024 р.

З кожним днем в українському суспільстві зростає кількість осіб, котрі втрачають близьких внаслідок війни. Вероніка Карачевська, випускниця Бізнес-школи УКУ та керівниця відділу зв'язків з випускниками УКУ, втратила на війні рідного молодшого брата – Миколу Забавчука.

Микола Забавчук, захисник, який загинув на російсько-українській війні у липні 2022 року

В певний момент Вероніка почала писати братові листи, які стали передумовою для створення книги. В ній – про особисту історію родини авторки, а також – історії сімей, котрі відшукують сенси, йдучи шляхом прийняття та вчаться жити з втратою. Їхні найрідніші загинули, захищаючи батьківщину та знайшли спочинок на Марсовому полі (локації почесних поховань Личаківського кладовища у Львові).

Окремий розділ книги присвячено темі резильєнтності, емпатії, підтримки для кращого розуміння стану й емоцій людей в жалобі. Тут авторка вдалась до співпраці з фахівцями із суголосними цінностями та відповідною експертизою Олега

Романчука, психотерапевта, директора Інституту психічного здоров'я УКУ та Українського інституту когнітивно-поведінкової терапії, засновника центру «Коло сім'ї» та отця Романа Ментуха, капелана Гарнізонного Храму св. апостолів Петра і Павла, що став місцем великої підтримки для родин військовослужбовців та полеглих героїв.

Ми поговорили з Веронікою про роботу над книгою, важливість плекання емпатії, ритуали плекання пам'яті та щоденну роботу суспільства, котру нам належить виконувати, аби мати шанс на посттравматичне зростання.

► **Вероніко, дякую, що погодились поділитися. Розкажіть, ким був ваш брат Микола, якими були стосунки між вами? Коли вирішив йти на війну?**

Вероніка Карачевська: У нас із братом велика різниця у віці. Я старша на 14 років, тож цілком природно, що взаємна прив'язаність вибудовувалася з дуже раннього віку. Все життя ми були близькими.

Спершу я піклувалася про нього, натомість, підрісши, Микола не залишився в боргу і присвячував багато часу й уваги двом своїм похресникам, моїм дітям. Ще зі шкільних років мій брат мав чітко виражену позицію і добре відчуття власних кордонів, бажань та потреб.

В п'ятирічному віці він почав займатися гімнастикою, далі було айкідо, бокс і кікбоксинг. Постійні тренування, змагання, дипломи, медалі. Микола був чемпіоном України з кікбоксингу серед юніорів та Кандидатом у майстри спорту з жиму штанги.

Брат закінчив Львівську Політехніку за спеціальністю «Комп'ютерна інженерія». Згодом вчив Java, планував працювати у ІТ сфері. З перших днів повномасштабного вторгнення, як доброволець вступив до лав Збройних Сил України, хоч цілком міг не поспішати, адже за документами був «обмежено придатним». Доволі швидко склав присягу та служив у розвідці 125-ї Бригади територіальної оборони України.

► **Як довідались про смерть брата?**

В. Карачевська:

У липні 2022-го Микола декілька днів не виходив на зв'язок. Він попереджав, що таке може траплятись, тож ми не надто хвилювалися. Про те, що сталося найгірше першими довідались найближчий друг та наречена мого брата з неофіційних джерел. Вже після того, як вони повідомили мені, а я отримала офіційне підтвердження від командира – змогла сповістити батьків.

► **Як з'явилася ідея написати книгу та з яких частин складається праця?**

В. Карачевська:

Доволі тривалий час після втрати брата я перебувала в стані внутрішнього спазму. Згодом спробувала

Вероніка з братом Миколою та їхньою мамою

знімати емоційне навантаження, адресуючи йому листи. Це трохи допомагало структурувати думки й зменшити внутрішню напругу. З часом визрів задум написати книгу не лише про приватну трагедію, але й про досвід інших людей, з ким нас звела доля, чи точніше втрата.

Для мене стало справжнім відкриттям і потрясінням усвідомлення того, як багато буквально тут і зараз, навколо нас історій сильних, люблячих, гідних людей!

Вони варті того, щоб бути почутими, збереженими, переданими наступним поколінням. Зокрема, в історії нашого народу є нестерпно багато гірких випадків, коли через російську цензуру, вчинки й подвиги людей навмисне применшували, викривляли, інтерпретували з іншої перспективи, або ж просто викидали на узбіччя, в забуття. Це стосується всього: культури, релігії, науки, громадської діяльності, політики... Ми просто зобов'язані плекати пам'ять, якщо хочемо зберегти власну ідентичність.

Якщо ж говорити про структуру книги, то перша частина повністю присвячена Миколі, спогадам про нього. Вона не містить біографії в класичному вигляді. Тут – про стан, почуття та рефлексії сім'ї протягом кількох днів від моменту загибелі брата і аж до перших роковин.

В кожен підрозділ інтегровано ті чи інші спогади в хронологічному порядку, як флешбеки, ретроспектива з минулого життя, щоб глибше, цілісніше передати його образ. Показати, яким він був: без глянцевого кліше «герой», «патріот», а радше – звичайний хлопець з сусіднього під'їзду, як тисячі інших, котрі у відповідний момент зробили вибір на користь служіння та боротьби за те і тих, кого любили.

Друга частина присвячена «Марсовій родині». Так ми називаємо спільноту сімей, чії рідні поховані на Марсовому полі. Переважно це – дружини, мами, сестри. Ця спільнота утворилось вимушено, на підґрунті горя та усвідомлення того, що зрозуміти й розділити біль втрати повною мірою можуть здебільшого люди зі схожим досвідом. Їх болить втрата і зігріває любов та гордість. Вони лікують себе в різні способи й приймають за місію плекання пам'яті.

Тому другий розділ – розповіді від перших осіб, записані опісля бесід та зі згоди мам, сестер, дружин та наречених воїнів. Це – історії різних чоловіків за віком, мотивацією, способом життя. Хтось воював на сході у 2014–2016-му, хтось служив в «Азові» від моменту створення, звільняв Маріуполь у 2015-му і боровся за місто навесні 2022-го. Хтось не мав жодного стосунку до війни раніше, але став на захист батьківщини на початку повномасштабного вторгнення.

В цій частині мало особистих рефлексій. Тут – з перших вуст про те, якими були хлопці, кого любили, як йшли своїм шляхом і чому опинились на стежці воїна. Також в кожній історії не випадково описані обставини, за яких рідні довідалися про загибель, як саме переживали й продовжують переживати втрату. Хтось потребує усамітнення, комусь важлива приналежність до соціуму та регулярний контакт з оточенням. Я безмежно вдячна всім героям та героїням цієї частини за сміливість та готовність ділитися глибоко приватним і щемким. Повірте, це дуже не просто.

► Чому вирішили не обмежитися форматом історій?

В. Карачевська:

Якщо перша та друга частини покликані збудити емпатію читача, дозволити на мить доторкнутись реальності й повсякдення людей, котрі переживають втрату, то третя – пропозиція рішень та відповідей на питання: що ж нам усім з цим робити? Як зрозуміти потребу та делікатно допомогти й підтримати людей, котрі переживають втрату, не травмувати додатково?

Також третя частина промовляє до тих, хто вже проживає втрату, щоб дати відчуття підтримки, розуміння, що нас «марсової родини» нестерпно багато і біль може не лише руйнувати, а й гартувати, об'єднувати. Неможливо змінити те, що трапилось, але життя опісля великою мірою залежить від низки щоденних виборів та дій.

Для її написання я провела низку зустрічей та попросила поділитись знаннями та досвідом людей з відповідною експертизою, цінностями та візією: Олега Романчука, психотерапевта, директора Інституту психічного здоров'я УКУ та Українського інституту когнітивно-поведінкової терапії, засновника центру «Коло сім'ї» та отця Романа Ментуха, капелана Гарнізонного Храму св. апостолів Петра і Павла, що став місцем великої підтримки для родин військовослужбовців та полеглих героїв.

Ми провели з паном Олегом та отцем Романом низку зустрічей на тему психології, ментального здоров'я, перспективи регенерації та посттравматичного зростання. Говорили про віру, котра не дає впасти, сумніви, здатність відновлювати довіру до світу в цілому після того, як люди стикаються з проявами чистого зла та несправедливості. Про силу спільноти та шлях воїна. І тут йдеться не лише про чоловіків, котрі воюють, а й про жінок, сім'ї, що проживаючи травму, відчай, апатію, здобуваються на силу й обирають не стагнувати, а боротись, віднаходити сенс, творити.

► Для кого ваша книга і коли вона з'явиться у книгарнях?

Марсове поле у Львові

В. Карачевська: Ця книга – мій реквієм за братом, а також – подяка воїнам та їх родинам. Вона для тих, хто проживає втрату, щоб дати відчуття підтримки, розуміння, що нас – багато, та біль може не лише руйнувати, а й гартувати, об'єднувати.

Книга для тих, чиї близькі несуть тягар раптової втрати. Ви хочете зрозуміти пережиття, та не знаєте як. Проте, коли вдосталь бажання та емпатії – здатні простягти руку, допомагаючи людині йти далі. Книга жодним чином не претендує на те, щоб стати відповіддю до питання: «як правильно підтримувати?». Очевидно, що єдиної відповіді не існує, як і не існує одиниці вимірювання емпатії чи людяності. Суть в тому, щоб спонукати читача задуматись над цією темою, м'яко донести, що на наше суспільство чекає багато викликів та внутрішньої роботи і від того, як ми впораємось, залежатиме майбутнє наступних поколінь.

Книга уже завершена і буквально недавно ми підписали договір про співпрацю з моїм улюбленим і об'єктивно – одним із найкращих видавництв України.

► **І на завершення, з вашого особистого досвіду та спостереження, як коректно запропонувати допомогу людині, котра переживає втрату, як проявити підтримку та співпереживання?**

В. Карачевська: Як на мене, найважливішою є небайдужа присутність. Свідоме спрямування уваги й ресурсу на індивідуальні потреби людини: поговорити чи помовчати разом, запропонувати допомогу в побуті, відвідати могилу, «огортати любов'ю» як каже пан Олег. Варіацій – безліч. Головне, щоб у діях зчитувалось повідомлення: «Я не завжди можу зрозуміти, що ти відчуваєш, але дуже хочу тебе підтримати. Мені – не байдуже».

Джерело: [сайт УКУ](#);
текст: Оксана Левантович

УКРАЇНЦІ ГАННОВЕРА ПЕРЕДАЛИ АВТОМОБІЛЬ ШВИДКОЇ ДОПОМОГИ КРАМАТОРСЬКУ

15.08.2024 р.

Українська громада Святого Володимира УГКЦ з Ганновера (Німеччина) передала автомобіль швидкої допомоги для однієї з лікарень Краматорська. Цей цінний транспортний засіб, а також медикаменти та обладнання, були зібрані завдяки спільним зусиллям вірян.

Доставили гуманітарну допомогу до України Марія Максимців разом з головним лікарем клініки у Ганновері Андре Готшальком. Передали також і медичне обладнання: портативний дефібрилятор та кардіограф, портативний відсмоктувач мокротиння та портативний кисневий апарат. Окрім транспортування допомоги, метою поїздки було ознайомлення з ситуацією в Україні на власні очі.

Довезти гуманітарну допомогу до Донеччини допомогли владика Максим Рябуха, єпископ-помічник Донецького екзархату УГКЦ, разом з о. Андрієм Бухваком, канцлером Донецького екзархату УГКЦ.

Ця благодійна акція є яскравим прикладом солідарності українців у всьому світі та підтвердженням того, що навіть на відстані ми можемо допомагати тим, хто найбільше цього потребує.

Ангеліна Вовк, пресекретар [Донецького екзархату](#) УГКЦ

Глава УГКЦ: ЗАКОН 8371 – ЗАХИСТ РЕЛІГІЇ ВІД МІЛІТАРИЗАЦІЇ, А НЕ ЗАБОРОНА ЦЕРКВИ

20.08.2024 р.

Закон 8371 про заборону діяльності в Україні релігійних організацій, пов'язаних із державою-агресором, не є заборону на діяльність Церкви, а спрямований на захист релігії від перетворення її на зброю. Про це заявив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час зустрічі з керівницею культурного відділу Посольства Німеччини п. Лізою Гейке, яка відбулася 20 серпня в його резиденції в Києві. Основною темою зустрічі була релігійна ситуація в Україні під час війни та новий Закон 8371, який Верховна Рада ухвалила цього ж дня, 20 серпня 2024 року.

Блаженніший Святослав підкреслив, що Закон 8371 «не є заборону Церкви, а її захистом від небезпеки використання релігії як зброї [“Weaponization of religion”]». Цей закон, за словами Глави Церкви, має на меті захистити релігійне середовище України від інструменталізації і мілітаризації релігії, що стало характерним для діяльності Російської Православної Церкви в контексті війни. Варто зазначити, що термін «Weaponization of religion» вживає також синод Англіканської Церкви, говорячи про небезпеки мілітаризації РПЦ.

На переконання Глави УГКЦ, релігійне середовище стало мішенню російської агресії. «Закон стосується всіх релігійних організацій із керівними центрами у країнах, визнаних Верховною Радою України агресорами. Росія використала підконтрольне їй православ'я як інструмент мілітаризації, перетворивши його на нейротропну зброю», – зазначив Предстоятель.

Ще одним аспектом нового закону, на думку Блаженнішого Святослава, є захист від ідеології «рускаво міра». За його словами, закон передбачає реакцію на ідеологію «рускаво міра» так само, як європейські країни реагують на ідеологію релігійних екстремістських груп, як-от «Ісламська держава».

Під час зустрічі з п. Лізою Гейке Блаженніший Святослав висловив подив, що законопроект було ухвалено саме цього дня, незважаючи на те, що його обговорення тривало понад рік. Він зазначив, що Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій підтримала основні принципи законопроекту, але не була залучена до його остаточної редакції.

Основні принципи, які підтримала Рада Церков, охоплюють: співпрацю і партнерство між державою та Церквами, відсутність державної Церкви і рівність всіх релігійних організацій, невтручання держави в церковні справи, а також право й обов'язок держави гарантувати національну безпеку, реагуючи на можливу інструменталізацію релігійних організацій державами-агресорами.

Блаженніший Святослав наголосив, що, хоча закон має захистити релігійну свободу від маніпуляцій, важливо стежити за тим, як він буде реалізований практично. Він також висловив занепокоєння щодо можливих негативних наслідків для релігійних громад і важливості прозорості й чіткості в застосуванні закону.

Зустріч Глави УГКЦ з очільницею культурного відділу Посольства Німеччини стала нагодою обговорити не лише законодавчі ініціативи, а й загальні виклики, які постають перед релігійними громадами в умовах війни.

ВЕРХОВНА РАДА УХВАЛИЛА В ЦІЛОМУ ЗАКОН 8371 ПРО ЗАХИСТ РЕЛІГІЇ ВІД МІЛІТАРИЗАЦІЇ: ЩО ЦЕ ОЗНАЧАЄ НА ПРАКТИЦІ?

20.08.2024 р.

20 серпня Верховна рада України ухвалила в цілому законопроект про захист релігії від милітаризації, яким можуть унеможливити діяльність УПЦ МП. Історичне рішення підтримало 265 депутатів. Закон набирає чинності через 30 днів з дня його опублікування.

Депутати блокують трибуну Верховної Ради, 23 липня 2024 року | Світлина: Ярослав Железняк

Громади УПЦ МП матимуть 9 місяців на те, щоб розірвати зв'язки з Російською православною церквою [РПЦ]. У випадках, коли релігійна організація не зробить цього, відповідальний орган має право звернутися до суду з вимогою закрити таку організацію.

Про важливість цього історичного рішення розповів у ефірі телеканалу «Прямий» Анатолій Бабинський, викладач Українського католицького університету, співробітник Інституту Історії Церкви УКУ.

Анатолій Бабинський, викладач Українського католицького університету, співробітник Інституту Історії Церкви УКУ

використовували десятиліттями нашої незалежності як м'яку силу русифікації. Відтак держава має легітимне право на те, щоб гарантувати свою безпеку і безпеку громадян, оскільки люди завжди приділяли особливу увагу тому, до якої релігійної організації вони належать і прислухалися до її голосу», – каже Анатолій Бабинський.

Також Анатолій Бабинський наголосив, що подібні процеси відбуваються в українській історії не вперше.

«Після Першої світової війни та проголошення УНР і ЗУНР, російська церква в Україні опинилася у дуже хиткому становищі. Розуміючи це, єпископи російської церкви в Україні проголосили, так би мовити, технічну автокефалію, тобто незалежність від російського центру, але це було лише на папері. Як тільки з'явилася можливість відновити цей зв'язок – вони це зробили, – розповідає викладач УКУ. — Така ж загроза існує і сьогодні. УПЦ МП можуть внести певні зміни в статут, показати, що вони відмежовані від російського центру, але насправді чекатимуть моменту, коли можна буде відкрито поновити цей зв'язок. Тому треба бути пильними і послідовними у викоріненні російської церкви в Україні і перший крок – провести детальну експертизу, яка підтверджуватиме проросійськість УПЦ МП».

«Шлях викорінення УПЦ МП буде непростим, оскільки цю мережу вибудовували століттями, починаючи з другої половини 17 століття. Але рішення Верховної ради насправді є дуже важливим і знаковим, бо закладає певний правовий фундамент для того, щоб в Україні не існувало релігійних організацій, які виконують функції не релігійних структур, зокрема РПЦ, яка була інструменталізована політичною владою Росії, і яку

Владика Йосиф Мілян: СПОДІВАЄМОСЯ, ЩО ДЛЯ ДОБРА ЛЮДСЬКИХ ДУШ ВІДРОДИТЬСЯ КАНІВСЬКА АРХИМАНДРІЯ

22.08.2024 р.

22 серпня в Каневі відбулася Міжнародна наукова конференція *«(Не)забута святиня: Канівська архимандрія ранньомодерного часу»*. Подія приурочена 300-річчю Канівської архимандрії, яка має величезне значення для Української Греко-Католицької Церкви та Київського християнства загалом.

Владика Йосиф Мілян, відкриваючи конференцію, підкреслив, що вона відбувається не тільки в період війни з Москвою, але і в досить значущому ювілейному періоді УГКЦ – 20 років тому було ухвалене рішення про перенесення осідку Глави УГКЦ зі Львова до Києва. *«Офіційно це рішення було реалізовано роком пізніше, а саме 21 серпня 2005 року, але затверджене було у 2004 році»*, – зазначив він.

Також владика відзначив ювілей 300-річчя заснування Канівської архимандрії. *«Канівська архимандрія святкує цього року 300 років. Це значимий ювілей для нашої Церкви»*, – підкреслив він. Блаженніший Любомир Гузар, за словами владика Йосифа, завжди говорив, що

«УГКЦ приходить до Києва не як чужа дитина, але рідна, яка повертається до свого рідного дому, з якого силою була вигнана».

Єпископ нагадав, що історія УГКЦ сягає часу Хрещення Київської Русі. А перенесення осідку митрополита до Львова у 1806 році було спричинене тим, що після поділу Речі Посполитої землі на схід від Збруча потрапили під контроль російської імперії, яка «намагалася ліквідувати нашу Церкву». «Перенесення у 2005 році осідку Глави УГКЦ зі Львова до Києва є поверненням до стану, який існував до поділу», – зазначив владика.

Єпископ-помічник Київської архієпархії висловив сум з приводу того, що в інтернеті дуже мало інформації про Канівську архимандрію. «Не шукайте, бо відразу вам скажу – нема нічого. Окрім анонсу сьогodнішнього заходу, який передрукували різні інтернет-видання», – сказав він.

У своєму виступі владика Йосиф представив короткий історичний огляд Канівської архимандрії, зазначаючи, що «Канівський монастир сягає своїми початками XI століття». Він навів дані з Підручної церковної енциклопедії [Краків, 1910 рік], що монастир був заснований Переяславськими князями і підтримувався місцевою шляхтою, козаками та польськими вельможами. «Другий подих Канівський монастир отримав щойно у XVIII столітті», – додав архиєрей, описуючи відновлення обителі після Берестейської унії.

Окремо він зупинився на постатях, які очолювали Канівську архимандрію, відзначаючи їх внесок у розвиток монастиря. Серед них були отець Теодозій Любинецький-Рудницький, отець Сильвестр Любинецький-Рудницький, отець Атаназій Шептицький та інші.

«Це тільки короткий фрагмент історії Канівської архимандрії, який ще більше спонукає до більш детальних досліджень», – підкреслив єпископ.

Завершуючи свій виступ, владика Йосиф висловив сподівання, що матеріали конференції надихнуть молодь на переосмислення власного покликання.

«Можливо, настануть такі часи, коли для добра душ людських відродиться Канівська архимандрія. Все це справа віри, наших мрій, і волі Бога», – сказав він, цитуючи блаженнішого Любомира: «Мрійте, бо мрії мають здатність здійснюватися».

Додамо, що організаторами Міжнародної наукової конференції «(Не) забута святиня: Канівська архимандрія ранньомодерного часу», яка з нагоди 300-річчя заснування архимандрії відбулася у Шевченківському національному заповіднику м. Канева, є програма «Київське християнство», Центр релігійної культури імені Ігоря Сковороди Українського католицького університету, Кафедра історії Національного університету «Кієво-Могилянська академія», Шевченківський національний заповідник, Київська архієпархія УГКЦ, Провінція Найсвятішого Спасителя в Україні ЧСВВ. Медіапартнер – «Живе ТБ».

Глава УГКЦ у Святій Софії: «БОЖЕ, ДЯКУЄМО ЗА ДАР СВОБОДИ НЕЗАЛЕЖНОЇ, ВІЛЬНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ»

24.08.2024 р.

24 серпня, у День Незалежності, у соборі Святої Софії в Києві відбувся екуменічний молитовний захід «Молитва за Україну» за участю Президента України та першої леді. У молитві разом із представниками Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій взяв участь Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав.

Представники Церков і релігійних організацій привітали з 33-ю річницею Незалежності України та побажали перемоги над ворогом. Відтак проголосили спільну молитву за Україну та воїнів, які її захищають.

Блаженніший Святослав помолився за Батьківщину такими словами:

Владико Боже, Отче Вседержителю, Господи, Сину Єдинородний Ісусе Христе і Святий Духу, Єдине Божество, Єдина Сило!

Сьогодні соборно стоїмо перед Твоїм обличчям у цьому святому храмі і спільно дякуємо Тобі. Дякуємо Тобі за дар свободи незалежної, вільної Української держави.

Сьогодні благаємо Тебе, Господи, навчи нас Твоєї премудрості, сповни нас Твоею силою! Навчи нас, що істинна свобода – це здатність чинити добро. Пошли мудрість нашій владі, силу перемоги нашому воїнству.

Просимо Тебе, поблагослови нашу Батьківщину справедливим, справжнім Твоїм небесним миром!

Благаємо Тебе, допоможи нашому славному воїнству звільнити всіх тих, які перебувають під окупацією! Ти сам, Владико, допоможи звільнити всіх полонених, зціли всіх поранених, віднайди всіх, які безвісти пропали! Поверни додому всіх розсіяних, допоможи відбудувати все знищене! Допоможи зцілити травму цієї війни, яка завдає стільки болю нашому народові!

Мати Божа, Нерушимая Стіно, Київська Оранто, покривай нашу Батьківщину, наші міста і села Твоїм материнським покровом.

Святий рівноапостольний великий княже Володимире, рівноапостольна княгинє Ольго, страсотерпці Борисе та Глібе, і всі святі праведники української землі, молисья й захищайте Ваш народ!

Нехай благословиться і святиться всечесне та величне ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь».

Департамент інформації УГКЦ;
світлина: пресслужба Президента України

НА МІСЦІ КОЛИШНЬОГО ТАБОРУ КАРЛАГ ГРЕКО-КАТОЛИКИ ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНЦІВ – ЖЕРТВ ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

24.08.2024 р.

Голова Пасторально-міграційного відділу УГКЦ єпископ Степан Сус та о. Василь Говера – Апостольський адміністратор для католиків візантійського обряду в Казахстані та Центральній Азії 24 серпня на місці колишнього табору КарЛАГ в Караганді вшанували пам'ять усіх українців – жертв політичних репресій, що віддали своє життя за Україну.

Про це владика Степан написав у себе на фейсбук-сторінці, як зазначає Релігійно-інформаційна служба України.

«Тут теж загинуло багато представників духовенства, серед них **блаженний священномученик Олексій Зарицький**», – зазначив єпископ УГКЦ.

Карлаг [Карагандинський виправно-трудоий табір] – один з найбільших виправно-трудоих таборів 1930–1959 років, підпорядковувався ГУЛАГу НКВС СРСР. У 1959 році ліквідовано – реорганізований в управління місць ув'язнення МВС Карагандинської області.

ЦІННІСТЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ – В ЗАХИЩЕНІЙ МОЖЛИВОСТІ ВИКОНУВАТИ СВОЮ ЗАДАНУ БОГОМ ЦИВІЛІЗАЦІЙНУ МІСІЮ

24.08.2024 р.

ДОРОГА СПІЛЬНОТО УКУ! ДОРОГІ ДРУЗИ! ПЕРЕДУСІМ ВІТАЮ ВАС ІЗ 33-м СВЯТОМ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Пригадую собі, зразу після знаменитого референдуму 1 грудня я брав участь у дискусії, як можуть вплинути на стабільність нашої незалежності наші національні слабінки, що в минулому призводили до її втрати. І тоді я сказав, що буду спокійніший, якщо ми відсвяткуємо 25-ту річницю Незалежності. Сьогодні, в день 33-ї річниці, я за неї тим більше спокійний.

Незалежність кожного народу тримається на трьох «китах»:

- на усвідомленні народом своєї окремішньої ідентичності,
- на його прагненні облаштувати своє життя відповідно до своїх духовних і матеріальних потреб,
- і на готовності захищати свою незалежність.

Незалежність народу стійка й захищена лише тоді, коли всі три засади сповна реалізуються. А як виглядають справи із цим у нас?

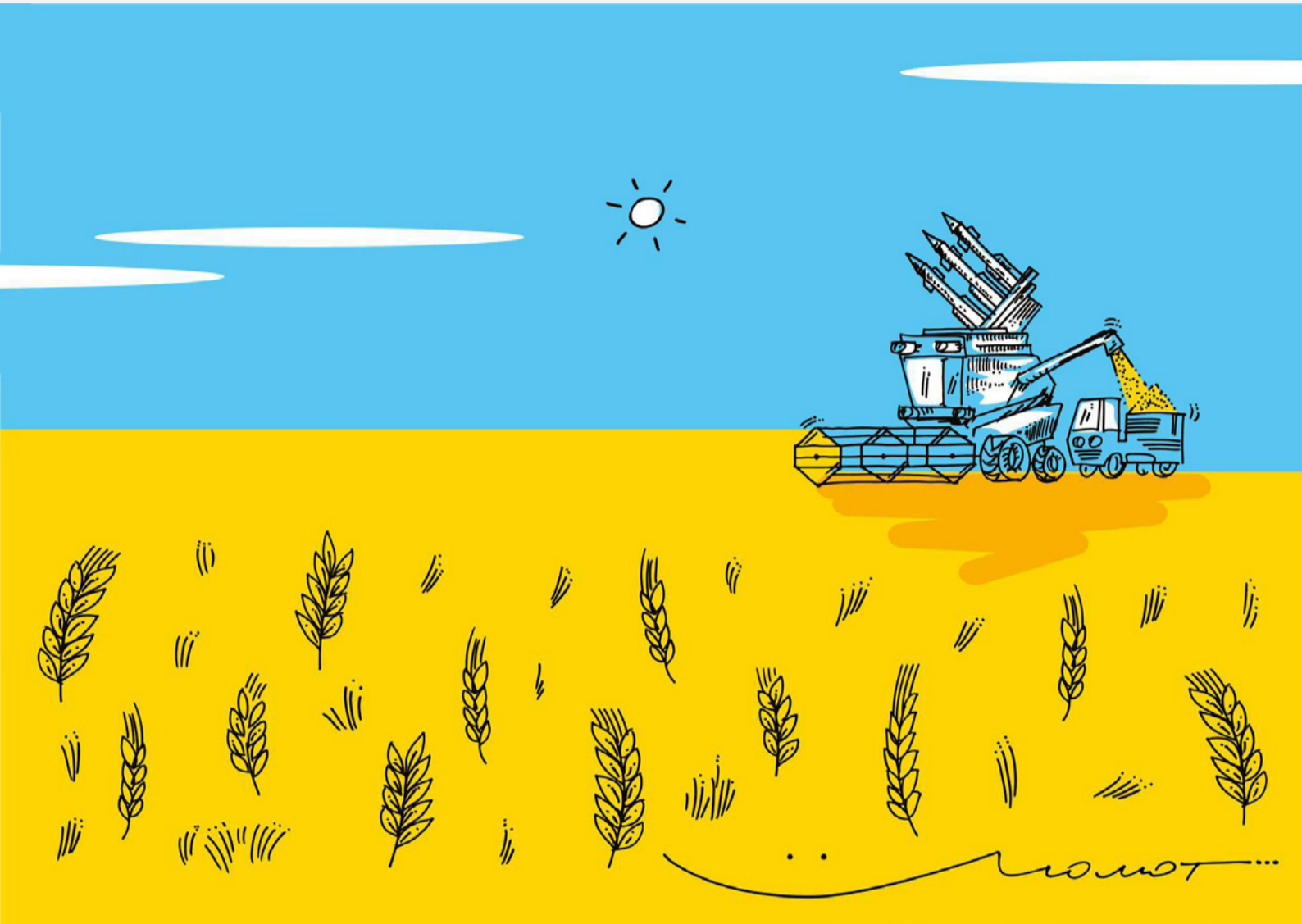
Сьогодні знаменита фраза Леоніда Кучми «Україна – не Росія» звучить уже як жарт. Окремішність нашої національної ідентичності для нас очевидна. А всі російські пропагандистські штампи про «єдиний народ» стали вже класичним плюсквамперфектом.

Що стосується облаштування свого життя відповідно до своїх духовних і матеріальних потреб, то прагнення таке є – бракує ще вміння. Перешкодою тут є давня звичка, вироблена ще в час неволі: «Хай міняються інші, а я зачекаю. Журавель у небі гарний, але я вже якось із синицею в руках перебіюся...». Отже, тут нам іще треба попрацювати.

А про нашу готовність захищати свою незалежність я скажу з перспективи свого дисидентського досвіду. Тоді на відкритий спротив комуністичній системі зважилися лише орієнтовно дві сотні людей. Решта також, якоюсь мірою, були «ухилянтами». Проте я не був суддею їм тоді – не буду ним і для нинішніх «ухилянтів».

**Натомість воздам хвалу Господу за те, що маємо,
і за те, що ще донедавна здавалося неймовірним.
Сьогодні Україну захищають не лише численні ЗСУ,
а й мільйонна армія волонтерів!**

І я хотів би в День свята нашої Незалежності від імені усієї нашої спільноти віддати шану нашим полеглим захисникам і подякувати тим, хто далі стоїть на сторожі нашого життя. Слова нашого Державного гімну «*Душу й тіло ми положим за нашу свободу*» перестали бути добрим побажанням. І звідси мій утверджений оптимізм.

Цінність незалежності – в захищеній можливості виконувати свою задану Богом цивілізаційну місію. Сковорода стверджував, що кожна людина має свій «сродний труд», виконуючи який, вона стає щасливою. Так само народ має свою «сродну місію», виконуючи яку, він живе повноцінним життям і відчуває на собі благословення Боже.

Україна сьогодні крок за кроком увиразнює цю місію для себе і для світу.

З усього тексту автора нашого державного гімну Павла Чубинського добрим побажанням поки що залишаються тільки слова: «*Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці*». «М'ясні штурми» наших ворогів іще тривають, їхні КАБи на наші голови ще падають. Проте ми ще не знаємо, через які катаклізми перейде Росія в найближчому майбутньому. Ця гоноровита імперія, яка сьогодні претендує на відродження своєї сумнівної слави, може в одну мить перетворитися у зіжмаканий рудимент історії, на місце якого залишиться тільки той ісаївський «останок», що буде спроможний «*навернутися до Бога Сильного*» (пор. Іс. 10:21).

Тому довірмося Господу і будьмо певні, що «*ось надходить день, неначе піч палає. Тоді всі горді й усі злочинці будуть – солома, і спалить їх той день, що прийде, – говорить Господь сил, – і не зоставить їм ні кореня ні вітки. Для вас же, що боїтеся імені Мого, зійде Сонце Правди, і в Його промінні буде спасіння*» (Мал. 3:19–20).

Мирослав Маринович, дисидент, радник ректора УКУ;
джерело: [веб-сторінка](#) УКУ;
графіка із сторінки Олексія Кустовського у [ФБ](#)

ЧОТИРИ РЕКТОРИ УКУ

27.08.2024 р.

«Україна потребує людей, які бажать великого. Бажати великого – не означає бути славним і відомим, а постійною працею та служінням будувати», – президент УКУ митрополит Борис Гудзяк.

Чотири ректори УКУ під час Богословської школи для працівників поділилися історіями про те, як відновлювали діяльність Львівської богословської академії у Львові, з якої постав Український католицький університет. **Ділимося тезами промовців:**

Історична світлина: чотири ректори Українського католицького університету на Богословській школі УКУ, яка присвячена 30-літтю відновлення діяльності Львівської богословської академії-УКУ.

- Перший ректор ЛБА-УКУ отець Михайло Димид: «Свого часу я навчався в Українському католицькому університеті в Римі і це було великим щастям для мене, і дало основу для відновлення ЛБА, а згодом УКУ у Львові. У Римі часто ми мали нагоду спілкуватися з Патріархом Йосифом Сліпим і ці духовні розмови впливали на нас. Патріарх – людина великого масштабу, він заохочував нас прямувати "через терня до зірок". Це нам дало імпульс та ідею».
- Митрополит Борис Гудзяк поділився як за два роки команді вдалося створити модерну програму з богослов'я, де студенти навчалися з третього курсу англійською мовою, і які виникали труднощі на шляху становлення університету: «УКУ тримається на прозорості, будіванні консенсусу, синодальності. Будьмо далі будівничими цієї спільноти», – заклик митрополит.

- Отець Богдан Прах розповів історію про те, як їхав викладати в семінарію та Львівську богословську академію на один рік працювати, а залишився на 28 років. За час його ректорства університет зріс втричі. Він був ректором в часи ковіду та на початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну: «Важливо кожного дня, щоб ми один одного підтримували духовно. З великою надією і вірою в те, що робимо».
- Тарас Добко, ректор УКУ розповів свою історію – як розпочинав роботу в університеті у відділі студентської документації і готував студентам довідки та дипломи з виписками оцінок.

«Протягом нашої історії у моменти безнадії знаходилися люди, які боролися за існування нашої держави. Митрополит Шептицький, Патріарх Сліпий були людьми надії. Впевнений, що багато наших світочів, лідерів були людьми надії, бо робили вибір, який не був комфортним, але дарував надію. Ми, християни, живемо надією – це наш світогляд і частина нашої ідентичності. Надія полягає не в тому, щоб пасивно спостерігати і чекати коли стане краще – надія завжди пророча. Вона про очікування і наближення добра, ми це бачимо на прикладі життя багатьох людей», – підсумував ректор УКУ Тарас Добко.

Владика Борис Ґудзяк у молитві з першокурсниками УКУ: «ЖИТИ І НЕ БОЯТИСЯ. СПІЛКУВАТИСЯ І ТВОРИТИ. МУЖНЬО СЛУЖИТИ»

29.08.2024 р.

Цьогоріч спільнота Українського католицького університету поповнилася 472 першокурсниками бакалаврських програм. Перед початком навчання студенти пройшли тижневу орієнтаційну сесію, на завершення якої, 29 серпня, вони зустрілися з президентом УКУ, митрополитом Філадельфійським Борисом Ґудзяком. Ділимося тезами із зустрічі від владика, з якими він звернувся до нових студентів університету в церкві Святої Софії-Премудрості Божої УКУ.

- Початок навчального року завжди є особливим моментом вдячності за те, що ви довіряєте нам свої серця, майбутнє. Адже немає нічого ціннішого за людей. Це справжнє благословення бачити вас в Україні, в університеті, бачити ваші очі, ваше майбутнє, ваш вибір. Рostіть у своїй гідності у стінах УКУ.
- Україна – в епіцентрі боротьби за те, щоб істина перемагала. Нам треба потужних гідних людей – у світі, в Україні, в університеті. Гідність – це дар, який не повинен принижувати інших, його досягають через смирення.

- Будуть моменти, коли ви будете почуватися збентеженими, я би хотів, аби ви згадали цю зустріч і що ви є улюбленими дітьми Божими.
- Багато з вас вже втратили близьких на війні... Христос каже, що навіть у такі моменти ми маємо залишатися вірними. *«Більшої любові ніхто не має за ту, коли хто душу свою кладе за друзів своїх»* (Івана 15, 13) – це є свідчення. Ми щодня молимося за наших Героїв, за тих, хто віддав за нас з вами найцінніше – своє життя. Зокрема сьогодні День пам'яті загиблих захисників України.
- Є одне найважливіше питання – життя і смерті. Навчання в УКУ є для того, аби допомогти вам жити – цікаво, життєдайно, творчо! Жити так, щоб ваша гідність росла і ви підіймали гідність ближніх. Наш університет дивиться на людину цілісно.

УКУ готує вас до гідного життя. Але також наш університет готує вас до смерті. Я хочу, щоб ви не боялися смерті. Ви є призначені для вічності.

**Ваша гідність, ваші стосунки,
ваша любов – вони є вічні.**

- Бізнес-план каже – має бути прибуток. Свідок каже – це правда і я іду вперед, навіть, якщо це мені в мінус. УКУ – університет Патріарха Йосифа Сліпого, тих, які у 20 столітті стояли проти тоталітарної системи, не йшли на компроміс... Цей університет має допомагати вам ставати свідками.

Президент УКУ, митрополит Філадельфійський Борис Ґудзяк

- Без довіри нема правдивих стосунків, сім ї, бізнесу. Як нам лікувати травмоване суспільство, яке з покоління в покоління переживало геноцид? Як будувати стосунки довіри – це було перше питання, яке ми ставили собі, коли відновлювали роботу Львівської богословської академії 30 років тому. Тому в центрі нашого університету є мученики і маргіналізовані, люди з ментальною інвалідністю, які вчать нас любити. Знання без любові може бути дуже небезпечним. Путін має знання, але він великий убивця, бо не вміє любити.

- Будьте чуйними до інших – де можете простягнути руку, допомогти, потішити – будьте поряд. Спільнота обіймає, окрилює, зцілює. Перед вами велике таїнство і паломництво – я вам так по-доброму заздрю, бо ваш студентський шлях лише починається.
- Дякую, що обрали УКУ, що на кілька років довірили своє життя нам. Ми серйозно сприймаємо вашу довіру. Надіюся, тут ви будете рости.

На завершення зустрічі владика Борис попросив усіх взятися за руки і помолитися:

«Відкриймо серця з великими надіями і з проханням про Боже благословення. Господи, благослови наших захисників. Дай вічний упокой усім полеглим і невинно убієнним. Зцілуй всіх поранених, травмованих. Веди біженців до рідних домів, а якщо їх немає, то допоможи нам ці дома збудувати. Дай мудрість і мужність лідерам чинити твою волю. Наверни. Відверни від напасті. Благослови керівників, викладачів, працівників цього університету, усіх студентів, зокрема першокурсників. Дай їм відчутти віру, гідність. Жити і не боятися. Спілкуватися і творити. Мужньо служити. Божа Мати і всі святі, візьміть нас під свій покров у цей день і у всі дні нашого життя. Амінь».

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

40-і РОКОВИНИ ВІДХОДУ ДО ВІЧНОСТІ сл. БОЖОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Кілька цитат [«на дорогу»](#) від ісповідника віри патріярха Йосифа:

- Великого бажайте!...
Одушевлятися великим, високим і мати перед очима гідну мету – само собою підносить людину...
Людина росте зі своїми задумами і своїми плянами. Високі пориви її підносять, а низькі і грішні похоті руйнують;

- Може, нам було б легко любити Україну, якби вона була багатою, самостійною і могутньою, але сьогодні треба й варто любити Україну, щоб вона такою стала;
- Навчіться, що все своє, рідне, треба любити. Любіть свій нарід, за нього постійно моліться, для нього працюйте, вчіться і жийте;
- Полюбіть науку, плекайте і збагачуйте її своєю працею та своїм знанням, будьте її служителями! Споруджуйте храми науки, вогнища духовної сили Церкви та Народу, пам'ятаючи, що немислиме повне життя Церкви і Народу без рідної науки. Наука – це їхнє дихання життя!;
- Не лякайтеся труднощів і перепон, бо з нами Бог. Вірте у велике і світле майбутнє Української Церкви і народу, бо після Голготи напевно прийде Воскресення.

† Богдан Дзюрах, [#СловоНаДорогу](#)

УПОКОЇВСЯ ВЛАДИКА-ЕМЕРИТ ВАСИЛЬ ЛОСТЕН

15.09.2024 р.

Філадельфійська Архиепархія та вся наша Митрополія в США глибоко сумують через відхід владика Василя Лостена, який 67 років тому був рукоположений на священника Архиепархії, а протягом останніх 53 років служив єпископом нашої Митрополії. Висловлюємо щирі співчуття Родині Покійного, владіці Павлу Хомницькому та всій Стемфордській єпархії.

Життя владика Василя Лостена, сповнене відданості Богові та Церкві, було багатим на новаторські проекти в церковній та громадській сферах. Як священник і єпископ, він невтомно виконував своє пастирське служіння через особисту присутність і залученість.

Священники, парафії, організації та окремі

члени громади завжди могли покладатися на його підтримку в часи духовних, особистих чи громадських криз. Його присутність і щедрість були незмінними. Ініціатива та прозорливість владика Василя, що виявилися десятиліття тому, залишаються актуальними і сьогодні.

У 1960–70-х роках владика Василь очолив проект будівництва 240 квартир, що стали домівкою для сотень малозабезпечених літніх людей – українців, афроамериканців, азіатів та латиноамериканців. Сьогодні, коли наша країна прагне досягти гармонії між народами та расами, *Ascension Manor* є яскравим свідченням того, як українська католицька громада може простягнути руку допомоги своїм сусідам.

У 1980-х роках владика Василь очолив кампанію, яка привернула увагу США та всього світу до переслідуваної підпільної Церкви в Україні. Відзначення 1000-річчя Хрещення Руси-України в 1988 році стало справді масовим і визначним, і його провід варто відзначити. Мільйони відвідувачів базиліки Святого Петра в Римі протягом століть будуть молитися перед мозаїками святих Володимира та Ольги, які стали можливими завдяки зусиллям владика Василя.

Владика Василь допоміг нашій Церкві в Україні піднятися з колін у 1990-х роках, а в 2000-х роках залишив Стемфордську єпархію зі сильним та молодим клиром.

Навіть після виходу на емеритуру він завжди був поруч і готовий допомогти. Владика Лостен був сполучною ланкою між поколіннями віри, які жили в єдності у Христі. Заснована ним програма досліджень Української Церкви в Католицькому університеті Америки буде сприяти кращому розумінню життя та пастирського служіння нашої Церкви в Америці та світі. Він був щедрим благодійником Українського католицького університету та багатьох церковних і громадських ініціатив.

У 2020-х роках, як старший єрарх Синоду єпископів нашої Церкви, владика Василь був радником Патріарха Святослава в періоди війни, гуманітарної кризи, пандемії та важливих духовних і соціальних викликів.

Духовна спадщина владика Василя збагачуватиме Стемфордську єпархію, нашу Митрополію та глобальну Українську Католицьку Церкву протягом багатьох років. Нашим покликанням як українських католиків в Америці є продовження свідчення Євангелія.

Нехай Господь дарує владіці Василю вічний спокій у місці світлому, квітучому й мирному, де немає болю, печалі чи зітхання! Вічна пам'ять!

† Борис

Джерело: facebook.com/borys.gudziak

